

marku bylo živo. Nagyová chodila kolem krámků a prohlížela na odív vyložené zboží, když tu jí pojednou někdo pozdravil. Byl to jeden její dávný známý, Adam Tóth. Ten se jí na vše možné vyptával, jak už to bývá zvykem, a nakonec se jí zeptal, nechtěla-li by jednu tisícovku vyměnit si za tři. Když ona přikývla hlavou, že ano, nepomyslel ani na to, že je to vůbec nemožné, vyprávěl jí Tóth, že on může dát tři tisícovky za jednu, ale jen tak, když o tom nikdo neví. Navrhnul jí, jen aby mu donesla pár tisícovek, že uvidí.

„Milý příteli, tobě se lehce řekne: domes tisícovky! Ale odkud, to mi řekni.“

„Jen si od někoho vypůjč, však ono se ti to mnohonásobně vrátí.“

Rozešli se. Cestou domů Nagyová mnoho přemýšlela o tom, jak by bylo dobře mít doma nějakou tu tisícovku. Když potom přišla na návštěvu k mlynáři Rakovi, který byl též předsedou invalidního spolku a o němž Nagyová věděla, že je velmi zadlužen, svěřila mu v tajnosti, co věděla o lehkém získání peněz. Mlynář byl tím velmi potěšen, jenomže neměl k tomu potřebné tisícovky. Běžel tedy k otci, k matce a k známým a sehnal celkem 9000 Kč. Dal je Nagyové a počítal s určitostí, že mu za ně přiveze celých 27.000 Kč.

Potom jela Nagyová s Tóthem do Bratislavy, kde měly být peníze rozděleny. Celý den chodili po Bratislavě, a když se peníze ještě neztrojnásobily, pozval Tóth vdovu do bytu své švagrové, která je pohostila a nabídla jim příjemný nocleh.

Ráno odevzdala Nagyová peníze Tóthovi před zraky jeho švagrové a ten s nimi odešel do města. Zašel nejprve do brašnářského závodu, kde koupil příruční tašku. Pak koupil u papírníka dva balíčky na dva prsty silné, v nichž byl papír, nařezaný ve velikosti československé stokoruny. Potom se zavřel u své švagrové do pokoje, kde upravil koupený papír tak, že do každého balíčku dal navrch i zespoda jednu stokorunu, balíčky přepásal a když potom ukázal Nagyové peníze v kufříku, byla tato celá šťastná, že bude mít něco na přilepšenou. Záhy však poznala, jak byla napálena a učinila oznámení.

Nyní byl Tóth i se svojí švagrovou žalován pro zločin podvodu. Tóth se vymlouval, že prý Nagyová chtěla mít za každou cenu falešné peníze a proto prý jí chtěl ukázat, jak takové peníze vypadají. Nagyová i mlynář, když byli tázáni, proč se dali podvést a jak mohli takovým pohádkám uvěřit, odpovídali vyhýbavě a ustrašeně. Když Tóth prohlásil, že škodu nahradí a dal máležitě záruky, byli oba obžalovaní osvobozeni. —ij—

Prohlížel šestnáctileté.

(Okresní soud na Žižkově.)

Do chudého příbytku dělníka Ticháčka přišel jistého dne mladý, elegantní pán. Ulekanému otci představil se jako lékař sociální péče a sdělil mu, že přichází, aby prohlédl jeho dceru, o níž se v aktech zdravotního ministerstva dočetl, že by potřebovala lékařského ošetření.

Otec dal zavolat dcerku a požádal sousedku, aby na chvílku odešla, že pan doktor mu

si dceru prohlédnout. Dceruška Miládka skutečně přišla a tu pan doktor ji připomněl, že nelze prohlídku provést, aniž by se svlékla. Nepomohl ani ruměncem, ani pláč; tatínek poručil a rdící se dceruška nerada a pomalu svlékala své šatečky. A pak začala prohlídka... Pan doktor dívčinu prohlížel, proklepával, obracel a znovu a znovu zkoumavým zrakem hledal nemoc. Nebyli jsme přítomni a nevíme tudíž, jak důkladně pan doktor své lidumilné poslání provedl, ale z toho, že prohlídka trvala hodinu a že Miládka po celý týden cítila píchání v životě, dá se soudit, že pan doktor prohlížel svědomitě...

Pana Ticháčka, jenž tomu všemu přihlížel, po prohlídce pan doktor ubezpečil, že se vynasnaží, aby jeho dceři dostalo se ošetření ústavního, neboť tapí nemocí, již latinsky pojmenoval. Na to se pan doktor bez honorování poroučel.

Diplom pana doktora praskl však velmi brzo. Čirou náhodou se stalo, že pan Ticháček sešel se po čase s panem „doktorem“ kdesi v obchodě, v němž pan „doktor“ běhal za pultem. Stačilo než zavolat a nechat jednat policii. Pan Ticháček to také učinil, odmítnuv s rozhořčením 50 Kč, které mu „pan doktor“ dával, aby mlčel.

A tak se stalo, že si „pan doktor“, vulgo Alois Cifka, objevil před soudnou stolicí v r. Schamiela u okresního soudu na Žižkově, kdež se měl zodpovídati pro hrubé porušení mravopoctnosti.

Samozřejmě, že zapíral. Přišel prý jen tak, ze soukromého zájmu. Chtěl prý slečince skutečně pomoci a dostat ji do humánního ústavu.

Obhájce jeho využil některých rozporů ve svědeckých výpovědích starého Ticháčka a dcery Milady, ukázal na její nevěrohodnost v líčení prohlídky, neboť soudní znalci lékařství, kteří slečnu prohlédli, shledali ji neporušenou, ač tato uváděla okolnosti, dle nichž by její bezúhonnost byla musila utrpěti značné pohmoždění, a zdůraznil hlavně, že celá prohlídka, i když měla takový průběh, jak jej líčí otec i dcera, nečiní přece dojem pohoršlivý a že vůbec zde není dán nutný předpoklad veřejnosti, neboť je prokázáno, že se vše odehrálo v bytě při uzavřených dveřích.

Na to obžalovaný, jehož hájil dr. Frant. Horna v zastoupení dra O. Base, byl osvozen.

Teď se čeká, kolik se přihlásí šestnáctiletých žabců, které „pan doktor“ také prohlížel... —a.

Povinnost asistentky přijíti k porodu.

(Krajský soud v Jihlavě.)

Tak jako lékaři, jsou i porodní asistentky předpisy vázány dostaviti se neprodleně k rodičce, jsou-li povolány. Milada Gabrielová v Pavlově cítila, že se v nejbližší chvíli stane matkou, a proto poslala pozdě večer sousedku k místní porodní asistentce Marii Ježkové. Ta však se sousedkou jíti odepřela, vymlouvajíc se, že je zaměstnána přípravami ke svatbě svého syna, jenž příštího rána se bude ženiti, a odkázala poslici na jinou porodní asistent-

ku v blízké obci Radostině. Posllice nemohla však pozdě večer vážití tuto cestu a proto se vrátila k rodičce, kterou zastihla již v prudkých porodních bolestech. Krátce na to Gabrielová porodila zdravého hochu. Poněvadž však po porodu nastalo silné krvácení, nevěděla si sousedka rady a běžela znovu pro Ježkovou, která konečně na její naléhání dala si říci a k rodičce se odebrala. Vidouc, že rodička stále silně krvácí, dala Ježková zavolat lékaře, který však krvácení již nemohl zastavit, takže Gabrielová vykrvácením zemřela.

Na porodní asistentku podalo státní zastupitelství žalobu pro zločin proti bezpečnosti života dle § 335. tr. z., o níž jednal v minulých dnech senát vrch. rady dra Hannera. Po dvouhodinném líčení vynesl soud rozsudek, jímž se žalovaná porodní asistentka odsuzuje pro přečin opomenutí povinné péče do tuhého vězení v trvání čtrnácti dnů, byl jí však povolen podmíněný odklad výkonu trestu na dobu 2 roků. —rk—

V hotelu „Adria“.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan J. R., 40letý obchodník v Nuslích, rád si vyhodí z kopejtky. Ke konci srpna min. roku také se šel „rozšoupnout“ a v kavárně „Rokoko“ si učinil dokonce známost. Seděla tam taková líbezná dívka, hotová nevinnost, a když k ní přišel, upejpala se tak roztomile, že byl pan Jan v sedmém nebi. Nabídl jí pohostinství, které po delším zdráhání půvabně přijala, a hoře nedočkavostí lil do ní víno na naději, že líbezná dívčina bude později povolnější. Zašel s ní pak do Šroubkovy kavárny a ještě později do Julišovy cukrárny, a když už promarnil 400 Kč, počal přemítat, že úspěchy, jichž za tento peníz dosáhl, jsou velmi nedostatečné. A když slečna v řeči stěžovala si, že se jí nedostává na nájemné, které za pár dní musí zaplatit, nabídl jí pan Jan scházející obnos — 100 Kč — ovšem jen tehdy, když spolu užijí nějaké chvíličky o samotě v některém hotýlku. Zarděla se dívka mocně nad touto neslýchanou nabídkou, ale prohlásila pak, že to učiní — ne ovšem pro ty peníze, ale protože pan Jan je takový sympatický, rozumný človíček, docela jinaký, než ti protivní dnešní mladíci, kteří myslí, že každé děvče ohromí svým bezohledným postupem k cíli...

A tak vkrátku za nimi zapadly dveře hotelu „Adria“. Netrvalo však dlouho a pan Jan z hotelu opět odcházel — sám. Po chvílce za ním utíkala s křikem dívčina a volala strážníka. Pan J. odcizil prý jí z kabelky 200 Kč. Obchodník byl dopaden, odveden i s dívčinou na strážnici a na základě určité výpovědi Marie Marešové podalo na něho pak státní zastupitelství žalobu pro zločin krádeže, o níž rozhodoval začátkem prosince samosoudece vrch. rada Dobromír Souček.

Žalovaný se dostavil se svým obhájcem a vinu popřel. Dal jí v hotelovém pokojíku 100 Kč pod podmínkou, že s ní něco užije, pak si to však rozmyslil, když viděl, že svlečená krásavice není tak hezká, jak si představoval, když jí viděl oblečenou, a proto si z její kabelky svoji stokorunu vzal, aniž by se byl

dotknul ostatních jejích peněz, a odešel. Venku pak byl strážníkem zadržen.

Marie Marešová se nedostavila, poněvadž předvolání nemohlo jí být doručeno. Čten tedy její protokol, v němž udává, že zpozorovala, když si lehla do postele, jak pan Jan hrabe se jí v tobolce. Za chvíli pak se s ní rozloučil a odešel. Vyskočila z postele a přepočtením své hotovosti shledala, že jí schází 200 Kč a něco drobných. Proto za svým kaváličem vyběhla a dala jej zjistit.

Poněvadž však byla zde opačná výpověď obžalovaného a svědků jiných nebylo, uznal soudce, že je nezbytným osobní výslech Marešové a za tím účelem líčení odročil a nařídil, aby bylo pátráno po bydlíšti Marešové.

Nové líčení provedeno bylo v minulých dnech, ale Marešová se opět nedostavila. Nemohla být vypátrána a policie neví o ní ničeho bližšího. Ani její rodiče kdesi na venkově, jichž se policie dotazovala, nevědí, kde se jejich dcera zdržuje.

Za to pan Jan prohlašuje, že Marešovou nedávno náhodou potkal a ona prý se mu přiznala, že jej tehdy obvinila neprávem. A dala mu v tom smyslu pro soud dopis, který pan vrchní rada otevírá a čte:

„Já Marie Marešová žádám pana Jana R. za prominutí, že jsem jej obvinila z krádeže peněz. Přesvědčila jsem se, že je nevinný. Tehdy na Václavském náměstí šla jsem s panem R. na hotel, ale udělala jsem to prvně ve svém životě, a tak jsem byla rozčilená, že jsem si kabelku pořádně neprohlédla. V účtě Marie Marešová.“

Dopis byl pravý — to zjistil pan vrchní rada porovnáním jejího podpisu s podpisem na soudním protokolu, a tak mezbylo nic jiného, než pana Jana R. osvobodit.

Vesele odcházel pan Jan od soudu a prohlásil ve dveřích, že se z radosti hned večer zase půjde „rozšoupnout“.

Holohlavý Absolon.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan Zelenka vyvolává na chodbě: „Viktor Absolon, Josef Holeček.“ Čekáme na Absolona s bujnou kšticí, ale vstupuje v doprovodu četníků muž asi tak pětaticetiletý, hladce ostříhaný, v trestaneckých šatech. Přišel Absolon, ale holohlavý, což pan Zelenka výslovně konstatuje. Je žalován, že jsa již vícekrát pro krádež trestán, ukradl v různých klenotnických krámech zlaté a stříbrné hodinky, náramky, řetízky, tašky a různé jiné věci. Není toho příliš mnoho. Cestoval po republice s jakýmsi Holečkem, ubytovali se v hotelu, hlásili se falešným jménem, Absolon šel „nakupovat“, Holeček na něho čekal před krámem, až nakoupí, pak nakoupené věci převzal a šel je prodávat. Nákup děl se tím způsobem, že si Absolon, který chodil velice slušně oděn, dal předložit zlaté řetízky, brilantové prsteny, tašky na cigarety a celou spoustu nejrůznějšího zboží, vybíral, pak konečně si vybral, dal si zboží zabalit a když došlo k placení, prohlásil, že zapomněl svoji peněženku v hotelu, nebo že si dojde do banky pro peníze a pak že zaplatí a zboží si vyzvedne. Obchodník pak zabalené